

гаритѣ. И че тази акция ще е била доста сериозна, показва обстоятелството, дето главнокомандуващият Дибичъ изпратилъ по едно време едно казашко отдѣление отъ 200 души, да задържатъ подъ стража размирния българинъ. Дибичъ не е могълъ да търпи никакво бунтовнишко движение въ тила си, особено когато е знаелъ всички възможни несгоди за руското оръжие и руската политика отъ едно повдигане на българитѣ. И откакъ изпраща нареждане до сливенския руски комендантъ да арестува Мамарчова, за да се успокои възбудената областъ, той заявява на сливенската депутация, че не ще търпи никакво революционно действие отъ тѣхна страна. Не било още време да се извоюва българската свобода, и въ случай на неблагоприятна непослушностъ той щѣлъ да обърне топоветѣ си срещу възстаницитѣ българи...

Нека забележимъ тукъ, че по хронологията на събитията цари известно разногласие между Раковски и Селимински, едничкитѣ, които по слухъ или по лични впечатления знаятъ нѣщо за тѣхъ. Раковски, именно, твърди (навѣрно по сведения отъ Мамарчова по-късно), че Мамарчовъ билъ вдигнатъ отъ едно казашко отдѣление отъ 200 души и изпратенъ при Дибича въ Анхиало, а отъ тамъ въ Букурещъ, при генералъ Киселева, за да бжде сжденъ. Селимински, обаче, говори за две задържания: едно отначало, когато се разкрилъ планътъ за възстание, по споразумение съ поляцитѣ, и друго по-после, когато сливенци били потеглили вече да се изселватъ. Право изглежда да има Селимински, чиято паметъ не го лъже: като непосредственъ свидетелъ, той не забърква тѣй лесно случкитѣ. Прочее, той пише веднажъ: „Всичко това (заговорътъ на Мамарчова) се откри отъ рускитѣ власти. Комендантътъ на Сливенъ, князь Димитрий Дабичъ, го затвори, а юнацитѣ му се разпръснаха на разбойнишки чети, да плякосватъ турски села“. Тъкмо за това първо задържане отъ руската власть сж говорили и сливенци въ просбата си до Дибича. Освободенъ, види се, следъ това, Мамарчовъ продължава по-прикрито агитацията си за възстание, спори съ партията на Селимински, която иска изселване, а не възстание, и на край бива арестуванъ и изпратенъ въ Букурещъ едва при самото преселване, за да не бунтува повече народа. За това второ арестуване Селимински говори отдѣлно.

Доколко сериозно е било положението въ Тракия и си-